

vedtages, saa vil jeg for mit Vedkommende tage under alvorlig Overvejelse at tage Ændringsforslaget tilbage, men hvis noget saadant ikke foreligger, finder jeg langt mindre Anledning dertil, det siger dog sig selv, saa nogen Betydning har det.

Maa jeg om selve Ændringsforslaget gentage, at dette rører jo ved Kærnen i Forslaget. Jeg erkender, at Lovforslaget, som det nu foreligger, er undergaaet meget betydelige Forbedringer, siden det blev forelagt i Folketinget af den højtærede Landbrugsminister. Landstinget og Højre have i denne Sag stillet sig overordentlig liberalt, det tror jeg, vi alle kunne være enige om. Men jeg kan vedblivende ikke se rettere, end at der er sket en Fejl oppe i Landstinget — at den højtærede Minister ikke synes om, at jeg kalder det en fejl Manøvre, faar være. Jeg kunde til Nød forstaa, at den højtærede Minister vilde paastaa, at der var en tredie Behandling tilbage, og hvis Regeringspartiet havde undladt at vedtage dette Lovforslag, kunde man have risikeret, at der fra Højres Side var kommet noget endnu værre frem til tredie Behandling, men jeg tror ikke paa det. Hele denne Sags Behandling vidner om, at Højre har set paa den ikke alene med Forstaaelse, men ogsaa med Velvillie, saa jeg synes ikke, man kan forudsætte slikt. Det værste, der kunde være sket, hvis Ministeren eller Regeringspartiet til tredie Behandling havde stillet et Ændringsforslag om at gaa tilbage til de 7,000 Kr., var, at det var blevet forkastet, og at Lovforslaget saa var gaaet herved med de 6,500 Kr. Men saa var der dog gjort et Forsøg paa at naa op til de 7,000 Kr., og det er det, jeg kalder for en fejl Manøvre af Regeringen eller det ledende Parti oppe i Landstinget, at de ikke have gjort dette Forsøg. Den højtærede Minister mente ikke, at det var god Forhandlingspolitik. Jeg vover dog fremdeles at tro, at det er god Forhandlingspolitik at søge at naa et saa godt Resultat som muligt, hvilken Sag det end er, man forhandler om, og man har efter min Mening ikke Lov til at forudsætte, at et politisk Parti løber fra sit Standpunkt fra anden til tredie Behandling. Her var der ikke den allerfjerneste Risiko ved at gøre et alvorligt Forsøg, og hvis dette Forsøg saa var glippet,

skulde jeg for mit Vedkommende ikke have været Medforslagsstiller til et Ændringsforslag som det, her foreligger.

Jeg fremhæver stadig den mærkelige Omstændighed, at her ere alle enige om, at det havde været bedre at blive staaende ved de 7,000 Kr., da det er Kærnen i Loven. Højre, Venstre, Socialdemokrater, Regeringsparti, alle, siger man, ere enige derom, og den højtærede Minister erklærede sig til sidst ogsaa enig deri. Men naar alle Partier i begge Rigsdagens Ting ere enige derom, hvorfor i Alverden skulde man saa ikke gøre det, naar dette, Maksimumssummen for disse Huslodder — det haaber jeg ogsaa den højtærede Minister vil indrømme — er Kærnen i Lovforslaget, efter at Arealangivelsen er kommen ud. Jeg maa derfor vedblivende anbefale at stemme for dette Ændringsforslag, og jeg kan ikke se, at der er den fjerneste Risiko forbundet dermed. Jeg mistænker ikke noget politisk Parti for at skifte Standpunkt saa hurtigt, at det løber fra det Standpunkt, det har indtaget, fra den ene Dag til den anden.

Ordføreren (Pedersen-Nyskov): Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) udtalte, at den Ændring, der var foretagen i Lovforslagets § 7, var en Forringelse af Loven, og at den vilde være en Skuffelse. Det er jeg fuldstændig enig med ham i, og hvis der ikke var den allerminste Risiko derved, skulde jeg for saa vidt gerne have anbefalet at faa dette gjort om igen. Men jeg forudser — og det vil det ærede Medlem sikkert ogsaa kunne indse —, at det ikke er uden Risiko, og at det Resultat, vi muligt kunde naa, hvis vi gjorde dette Forsøg, kunde blive en endnu større Skuffelse for os end den, vi have lidt ved den Forringelse af Loven, som her er foregaaet. Naar det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) udtalte sin Beklagelse af, at Spændvidden er bleven forøget fra 1,000 Kr. til 1,500 Kr., er jeg ganske enig med ham deri. Jeg troede, at de 1,000 Kr. var tilstrækkeligt. Ja, jeg kunde være tilbøjelig til at tro, at vi overhovedet slet ikke behøvede at have denne Spændvidde, men at vi godt kunde have blot et Maksimum og saa nøjes med at købe mindre Jord, hvor Jorden er dyr, indtil den Grænse,